

ART List - Škola likovnih umjetnosti Split

BROJ 34

SALON GALIĆ

1. - 13. TRAVNJA 2010.

IZLOŽBA PROFESORA ŠLU

Text: Hana Letica

Kako razlučiti dvoznačnost uloge nastavnika i likovnog stvaratelja te izlažu li oni svoju umjetnost čovjeka slobodnog od artes liberales, tj. slobodne umjetnosti koju je imala antička mladež liberales, tj. slobodne umjetnosti koju je imala antička mladež kao obrazovni predmet u odgoju, neka su od pitanja koja je postavila **Jasenka Splivalo**, povjesničarka umjetnosti i profesorica Škole likovnih umjetnosti u povodu otvaranja prve godišnje izložbe profesora u Salonu Galić u Marmontovoj ulici. Svoje likovne radove u raznovrsnim medijima predstavili su profesori:

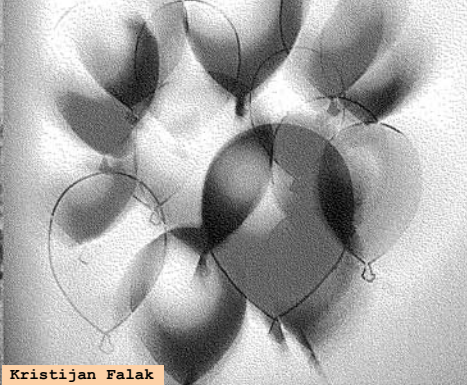
Marko Amižić, Nikša Blajić, Dubravka Bodulić Dražić, Kristijan Falak, Lila Foretić Vuko, Stjepan Ivanišević, Hana Letica, Željka Milošević Paro, Alieta Monas Pleić, Svjetlana Paligorić Miše, Dražen Prlić, Miroslav Radeljak, Vanja Rogošić Ojdenić, Dijana Dora Kučić, Branko Šegvić, Nikola Skokandić, Kaća Svedružić, Katarina Marović, Hrvoje Zuanić te **Julijana Voloder**.

- Ovom izložbom želimo odaslati informaciju o kreativnosti i snazi umjetničkog elementa naših nastavnika, kao ključnog u artikulaciji i prenošenju likovnih spoznaja i vještina mladim talentiranim naraštajima - kazao je ravnatelj **Mladen Bilankov**.

Izložbu se moglo razgledati u prvim danima mjeseca travnja, a nadamo se kako želju da ovakvo predstavljanje profesora postane tradicijom neće omesti činjenica što je dan otvaranja bio popularni "aprilili".

Alieta Monas Plejić

Kristijan Falak

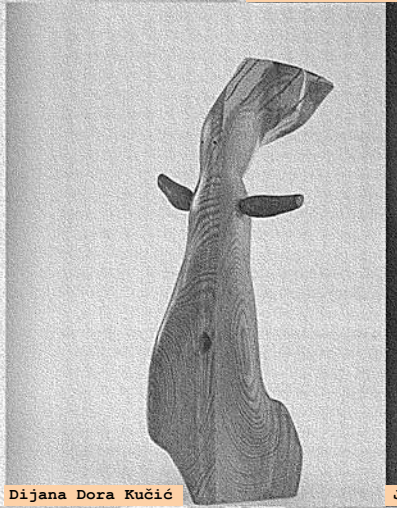
Nikola Skokandić

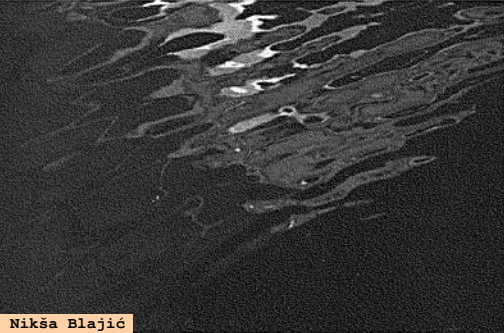
Marko Amžić

Lila Foretić Vuko

Dijana Dora Kučić

Nikša Blajić

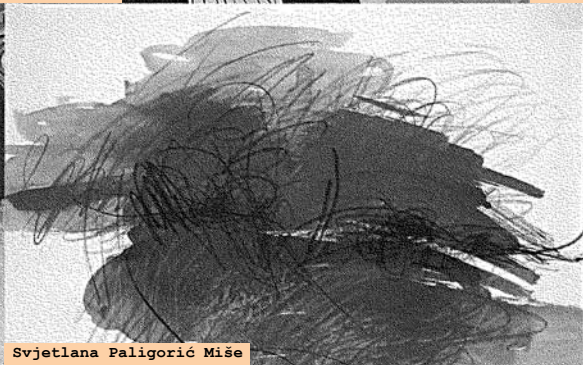

Kača Svedružić

Katarina

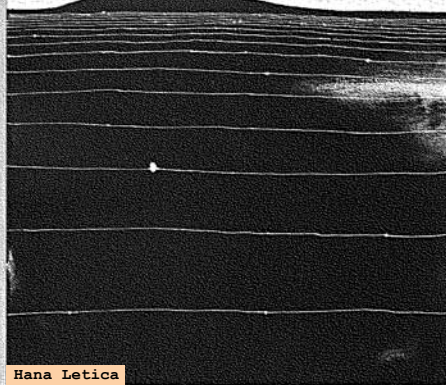
Vanja Rogošić Ojdenić

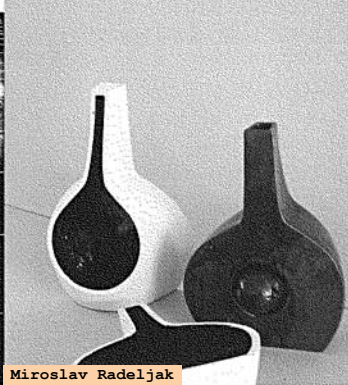
Svjetlana Paligorić Miše

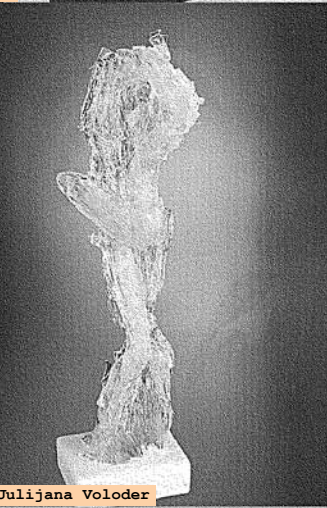
ć

Hana Letica

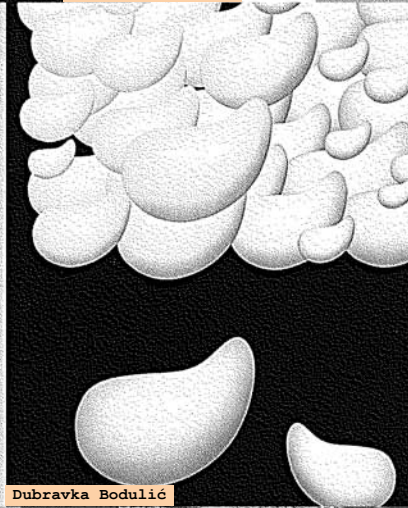
Miroslav Radeljak

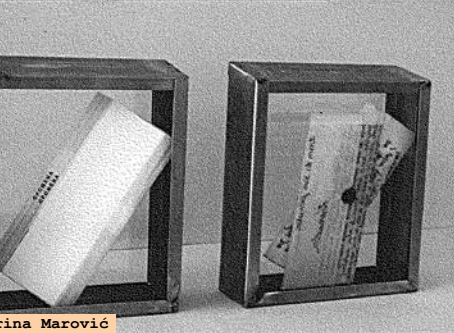
Tulijana Voloder

Dražen Prlić

Dubravka Bodulić

rina Marović

Branko Šegvić

Željka Milošević Paro

Stjepan Ivanišević

Hrvoje Zuanic

IZLOŽBA "ORGANIC & ECO" ODLELA ZA INDUSTRIJSKI DIZAJN U
PUČKOM OTVORENOM UČILIŠTU

OBLIKOVATI KAO ŠTO TO RADI PRIRODA

Cvjetovi kao rasvjetna tijela, lampe nastale od odbačenih cijevi, a našle su se tu i zanimljive lutke za odjeću, vješalice, namještaj...

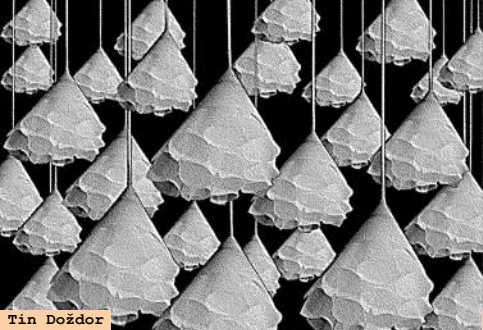
Piše: Neven Pogutz

Na izložbi **Organic & Eco**, koja je u posljednjem tjednu travnja bila otvorena u galeriji Loggia Pučkog otvorenog učilišta Split, predstavljeno je oko 30 radova učenika druge, treće i četvrte godine Odjela industrijskog dizajna naše škole.

Oni su svojim maštovitim djelima pokazali kako obični predmeti iz naše svakodnevice mogu imati neobične oblike. Tako su cvjetovi poslužili kao rasvjetna tijela, lampe su nastale od odbačenih cijevi, a našle su se tu i zanimljive lutke za odjeću, vješalice, namještaj ...

Profesorica **Dubravka Bodulić**, koja je bila mentorica svih projekata, rekla je da je inspiracija za dizajn ovih predmeta sama priroda: - Od prirode se može naučiti najviše, prateći kako ona oblikuje i gradi. Tako je u arhitekturi i dizajnu važno zadovoljiti funkciju, koristeći tehnologiju, uvažavajući ergonomiju i osjećajući načela reda koji vladaju u prirodi.

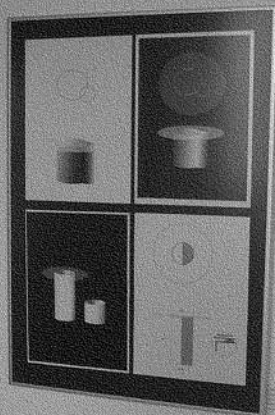
Uz fotografije, računalne obrade, idejna rješenja i skice, na izložbi su se mogli vidjeti i prototipovi učeničkih dizajnerskih radova.

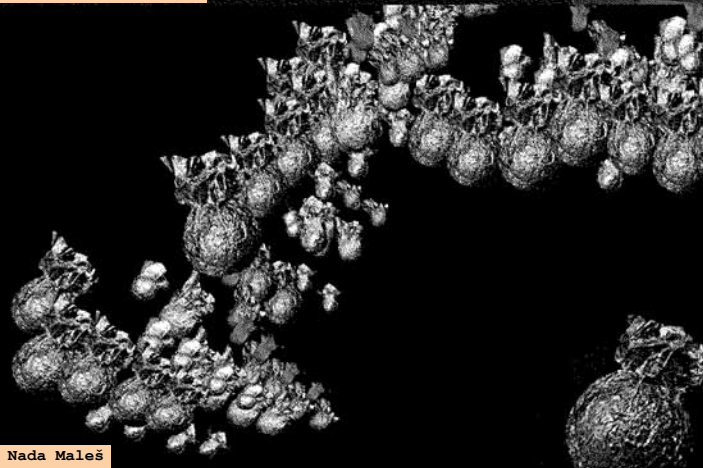
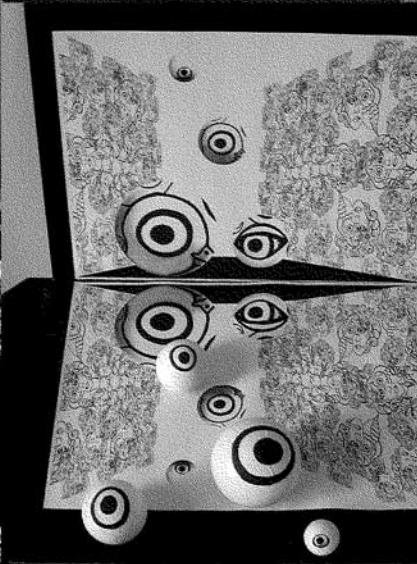
Tin Doždor

Matea Erceg

Eleonora Matijašević

Nada Males

Josipa Jurić

"UZNEMIR" NIKOG NIJE OSTAVIO RAVNODUŠNIM:

PRIMAMO KRITIKE OD SVIH, ALI SAMO DOBRE UVAŽAVAMO!

Slike i instalacije Ivone Mišićin, Zorice Bulić, Ele Gašperov, Eni Talić, Danijele Tocilj, Vice Šakića, Dina Saše i Srećka Mimice na izložbi u klubu Kocka

Piše: Ivana Pardovicki

U klubu Kocka se od 27. travnja do 11. svibnja mogla razgledavati izložba "Uznemir" čiji su autori naši dragi maturanati slikarskog odjela i to **Ela Gašperov, Vice Šakić, Zorica Bulić, Eni Talić, Danijela Tocilj, Ivona Mišićin, Dino Saša i Srećko Mimica.**

Rekla bih, naši učenici su pokazali najluđe od sebe (a možda može postati i još luđe?!). Po predstavljenim slikarskim radovima i instalacijama očito je kako jako vole morbidno-smiješne stvari, a oni sami su se, što je sasvim logično, totalno uživali u svoju prvu grupnu izložbu.

-Primamo kritike od svih, ali samo dobre uvažavamo. Radimo po svom...
- pojasnili su.

Ovim predstavljanjem oni su zapravo dali finalan pečat školovanju u ŠLU, pečat koji će možda najbolje pamtiti jer koliko god on označava kraj jednog (za njih divnog) perioda, toliko je to prvi kamen u građenju njihove umjetničke budućnosti.

Na samom otvorenju je bilo nezaboravno, kažu. Naglasili su kako je za "Uznemir" najviše zaslužan profesor **Kristijan Falak**. Bez njega ne bi ni došlo do jedne ovako slobodne izvedbe, tvrde slikari. Naime, on je za njih i prijatelj, ne samo profesor. A kada je izložba završena, zaključili su kako je sve prošlo i bolje nego su očekivali. Zadnje što su poručili nama "prvašima" može se svesti na "blago van se, mi bi opet!" :D

Piše: Veronika Vukušić

Odakle vam ideja za izložbu? Pa, izložba je potreba, izlaganje je sastavni dio slikarstva inače nema smisla.

Da li se često dogovarate sa slikarima kako da slikaju? Naravno. Uvijek sjednemo i razgovaramo, promišljamo što i kako slikati. Koncept, ideja je usmjeravanje k cilju.

Kada slikar napravi odličnu sliku, a promaši temu, kako reagirate? Žaba zna iskočiti iz vode.

Kako ste došli do teme izložbe?

Do teme je bilo lako doći, to je nešto svakodnevno u umjetnosti i književnosti.

Vaše mišljenje o izložbi? Uspjeli smo što smo htjeli. Uspjeli smo zadržat osobnost, ali u skupini. Izložba je zajednički rad. Sve je ispalo bolje nego što sam očekivao, bojao sam se da će biti gore. Uljepšali su mi ove zadnje dvije godine.

Da li vam se nešto nije svidjelo na izložbi? Pa, žao mi je što nisam ništa izložio.

Da li je bilo "uznemira" tijekom priprema? Pa kako kod koga, ovisi o karakteru umjetnika. Prije dan, dva osjetio se uznemir.

Vaša poruka u umjetnosti? Treba uživati dok radiš u onom što radiš i tek tada možeš očekivati dobre rezultate.

Vaša poruka slikarima s izložbe? Sezona lova je otvorena, bit će još izložbi i rado bih sudjelovao na bilo koji način.

Srećko Mimica instalacija

POKLADNO PUTOVANJE NA EGZOTIČNU DESTINACIJU: ISTOK

1001 NOĆ U SPLITU

Trbušne plesačice, sultani, šeherezade, ratnici i životinje Škole likovnih umjetnosti kupale su se u mirisima i okusima te se svijale u ritmovima i zvukovima dalekog Orijenta

Pišu: Ivana Milić, Mia Borožan, Blanka Čalija

Foto: Alma Štrkljević

Na Pokladni utorak, treću godinu za redom, priredili smo karneval u školi, kao posebni dan projektne nastave koji su vodili **Hana Letica**, **Kaća Svedružić** i **Kristijan Falak**, profesori škole. Kako svi znamo i pamtimo, prve godine je tema bila Studio 54, potom Alisa u zemlji čuda, a ovaj put smo karneval nazvali «1001 noć na Istoku». Škola je vrvila sultanima, trbušnim plesačicama, ratnicima, šeherezadama...

U predvorju je bio montiran šator u kojem su učenici ukrašavali ruke i lica bojom. Na samom ulazu u školu postavili smo kartonsku repliku Ishtarskih vrata iz drevnog Babilona, koja smo sami izradili i oslikali. Podovi škole bili su prekriveni perzijskim i svakojakim tapetima, te se uglavnom plesalo bez cipela, kako su nalagala pravila projekta. Zidovi su bili dekorirani tkaninama, a prozore smo pruršili, odnosno dobili su pravi 'arapski štih'. Fino smo i papali, i to istočnjačku spizu, jer su mnogi učenici od doma donijeli tacne s baklavama, pitama, burecima. Mirisi turske kave miješali su se s onima mirisnih štapića. U predvorju škole su svirali **Dora Derado** i **Ivana Miolin** na gitari, **Katarina Poklepović** na klavijaturama, bend **"Dobar vid"**, kao i poneki gosti školskog karnevala te još poneko, po principu "ko šta dohvati". Na prvom katu je, kao i prve godine, svoj set imao Gildo Bavčević, puštajući raznovrsnu orijentalnu glazbu uz koju su plesali i profesori i učenici, pod projekcijama na stropu "u režiji" profesora **Hrvoja Zuanića**.

Iz šivaće mašine Tine Spahije:

AVANGARDA U RITMU VELEGRADA

Piše: Nikola Križanac

Nedavno si učestovala na državnom natjecanju modnog dizajna sa kolegicom Andreom Šalov. Niste se vratile sa zlatom, ali jeste s novim iskustvom, kako bi se reklo. Opiši mi atmosferu u Zagrebu.

Otvaranje je bilo u četvrtak popodne, mi smo stigli oko ručka, taman da ostavimo stvari u hotel i da ja svoje modele prebacim u školu u kojoj se održavalo natjecanje. Nakon što smo svi ostavili svoje modele, prebacili smo se u zbornicu gdje su se sastali svi učenici i mentori. Nakon govora održan je domjenak, a onda smo bile slobodne...

**Kako komentiraš rezultat, to jest osvojena mjesta zagrebačkih kolegi-
ca?** Iskreno ja i nisam baš obračala puno pozornosti na konkurenciju. Ali mislim da je bilo boljih od Zagrepčana koji nisu pogodili temu

kako treba, a kreacije su im više manje viđene, što se nikako ne slaže s pojmom avangarda.

Ti si zadovoljna svojim izlošcima? Gdje si našla inspiraciju u pojmu avangarde? Definitivno zadovoljna... Našla sam inspiraciju u baletu, izvukla sam 4 uloge iz 4 različite predstave i modernizirala. Mogla se prepoznati osnova baletnog kostima, ali se vidi promjena. Na taj način sam balerine s pozornice u teatru izvukla vani na ulicu. Tako sam pokrila zadanu temu "Avangarda u ritmu velegrada" i modernizirala balerinu, baletni kostim.

Je li se u budućnosti vidiš na modnoj sceni? Sudjeluješ li u još nekim modnim aktivnostima? Ne vidim se na modnoj sceni... Ali se vidim kao kostimograf, kazališni ili filmski, kroz ove 4 godine sam skužila da me to zanima. Osim natjecanja smo imali i revije koje je organizirala naša razrednica **Suzana Budimir**, što je također bilo super iskustvo. Izvan škole sam uglavnom radila za sebe nešto, nešto prijateljicama (nekima još moram ispuniti obećanja).

A buduća naobrazba, Tekstilno-tehnološki ili pak nešto drugo? Da, idem na Tekstilno-tehnološki fakultet, smjer modni dizajn.

Najomiljeniji dizajner, dizajnerica? Dizajnerica Vivienne Westwood! Zato što je napravila revoluciju u modi, začetnica je punka, antimoda... I provukla se na svjetsku modnu scenu. Dan danas briljira!

Tina hvala i sretno u kostimografskoj karijeri! Puno uspjeha na studiju želi ti Art list! Hvala!

PREDSTAVLJAMO COMEDIU DELL'ARTE BIJESNOGA ZVUKA:

"DOBAR VID" SE DALEKO ČUJE!

Neobični momci iz ŠLU imaju još neobičniji bend, kako glazbeno tako i vizualno

Pišu: Lucija Bosančić, Tina Maslov, Ena Staničić

Foto: Nikolina Veljačić

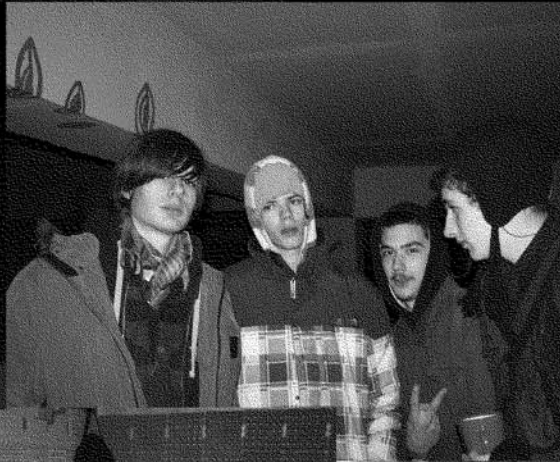
Mi vidimo svijet i sve probleme drugim očima – objasnio nam je **Tin Todorić (Tiki)** iz splitske Škole likovnih umjetnosti zašto se sastav čiji je glasnogovornik zove baš „Dobar vid“.

Popularni bend čine još **Ivan Topić (Topić)**, **Marin Tokić (Tokić)**, **Ivica Jakovljević (Johnny)**, **Luka Piskrec (Piskra)** te **Ante Stanić (Stanko)**, mali od kabela i specijalnih efekata). Prema Tikijevim riječima, Topić svira «ozbiljne klavijature za odrasle i narančastu cijev», Tokić bongo „drssumms“ i udaraljke, Johnny je na trombonu, Piskrec na bubnjevima, a na koncertima im uleti stanoviti Kumpir (lik nije iz Umjetničke) na basu, Stanić sve pomaže, a svi pjevaju- osim Piskreca. Zašto Piskrec ne pjeva?

Aagghh? Zato šta ne mogu svirat i pivat odjedanput – jauknuo je Piskra. Članovi benda istaknuli su i kako se vole nazivati klapom i boy bendom «Hahahaha», što je očito neka njihova interna baza. No “Dobar vid” nije dovoljno samo čuti za kompletan doživljaj, već su zanimljivi i po svom vizualnom identitetu, odnosno, street artu koji ‘udaraju’ gdje god i kako god se nađu. Dakle, ako ste primijetili kako vas sa zidova ulica grada motre neke čudne oči, velike i male, osamljene ili u grupama- to su vjerovatno njihove oči koje posmatraju svih nas. Napomenimo i to kako momci u bendu i nemaju baš klasičnu glazbenu naobrazbu, naime, samo Johnny je u Engleskoj učio svirati trombon u jednoj od tamošnjih glazbenih školi, dok je Tiki samouk. Sve se uglavnom svodi na improvizaciju.

- Mi smo slobodni, spontani svirači i improvizatori. Nešto kao Comedia dell'arte, improvizacija na sceni i probama – objašnjavaju članovi benda, koji posljednjih mjeseci imaju probe po iznajmljenim splitskim garažama. Skupo im je, priznaju, pa planiraju pitati samog gradonačelnika Željka Keruma da im bude sponzor.

DOBAR VID 22:27 06.06.00
41

TIME TRAVELLERS

Eni Talić

Preplavio me osjećaj nadmoćnosti i nisam mogao sakriti umorni smješak na licu.

Izludenost napornim radom i nespavanjem nije mi predstavljala ništa s obzirom na nova saznanja do kojih sam upravo došao.

Pokrenuo sam svoje projekte iz znatiželje. Jer me oduvijek zanimalo sve što je moj um mogao spoznati i više od toga.

Kvantna mehanika je vrlo kompleksna i sama po sebi vrlo shvatljiva, ali istovremeno 'neupotrebljiva'. Barem do sada.

Cijeli život do sada posvetio sam izučavanju kvantne fizike i matematike. Nailazio sam na slijepe ulice kojim god sam putem krenuo. Frustracije i sati istraživanja, zaključivanja, testiranja provedeni u mojoj sobi nad knjigama i internetom i u mom podrumu gdje sam sve iskušavao, konačno su dali rezultate.

Bio bi vrlo težak i dugotrajan proces objasniti do kojih sam sve otkrića došao i kako.

Reći ću vam samo nekoliko temeljnih stvari u svom radu. Dakle, iako postoji mnoštvo interpretacija putovanja kroz vrijeme, krenuo sam od hipoteze o paralelnim svemirima. Po njoj, beskonačno mnogo mogućnosti i izbora dijeli naš svemir i vrijeme na beskonačno mnogo paralela.

Vrativši se do temelja-Copenhagenske interpretacije koja tumači kvantnu fiziku na probabilistički način i Schrodingerove jednačbe kao dio nje, otvara se mnoštvo pitanja na koja je, općeprihvaćeno, nemoguće dati odgovore. Uz to, a i sve ostalo je izravno vezana tzv. valna funkcija koja nema nikakvo fizikalno značenje već predstavlja vjerojatnost. Ona me oduvijek fascinirala zbog svoje nestalnosti, nestvarnosti i što je tako misteriozno paradoksalna. Prestane postojati čim na bilo koji način utječemo na nju, pa makar i samim gledanjem jer je potpuno nelokalizirana. Nemože postojati u ovom našem skućenom svijetu toliko sputanom materijalnim, opipljivim i ustajalim.

Upravo ovakve neobjašnjive stvari mene su intrigirale i vukle u dublje istraživanje.

Nakon godina i godina rada povezao sam sva moja istraživanja i uspio ih testirati.

Znatiželja i želja za testiranjem i mijenjanjem ustajalih mišljenja i, kako su je oni zvali, moja 'ludost' držali su me u nestrpljenju da konačno

proputujem kroz vrijeme. Iako je sve to puno kompleksnije od nekih ovako jednostavnih ideja i laičkih objašnjenja.

Ono što sam znao, a sada i mogao realizirati budilo je u meni neopisivi osjećaj ne ograničenosti ovim dimenzijama.

Danas mi je 18. rođendan i na vrhuncu sam inteligencije. Nemam nikakav interes za ljudima ni svijetom. Osjećam kako mi odbojnost prema njima i njihovim prizemnim, ograničenim razmišljanjima struji tijelom. Neka apsurdna etička i moralna načela izmišljena da bi sputala ovaj svijet od napretka, za mene su sada prošlost. Glasno se nasmijem sam sa sobom kad shvatim kakve bi bile reakcije ljudi kojima bih rekao da ću se vratiti u prošlost i spavati s vlastitom majkom. Da vam pojasnim, nisam nikakav manijak ni seksualno izopačeni frik-bez obzira što bi drugi rekli. Ja sam znatiželjan i hrabriji od većine ljudi koji se ne usude ni sami sebi priznati ono drugo lice koje nikome ne pokazuju, pa ni sami sebi jer ga se boje. Jer se boje svega što nije prizemno i što ide izvan okvira i općeprihvaćenih granica. I boje se i zgražaju nad svima koji nisu takvi. Sad mislite da sam 'lud' ili 'bolestan' ili 'izopačen', s čim bi se složila i moja majka, koja ništa ni ne zna, a najvjerojatnije i moj psihijatar kojem ionako prodajem maglu, a i ostatak svijeta. Što mi, naravno ništa ne znači.

Dakle, poanta je u tome što me baš užasno jako zanima bi li ja bio vlastiti otac kada bih se vratio u večer svog začeca i napravio dijete svojoj majci umjesto svog oca. Znam da nevidite dublji smisao u toj mojoj ideji. Primarnom testu svih saznanja, metafizike, postojanja općenito. Svi smo mi samo elementi nečeg što naša svijest ne može obuhvatiti, zar ne? Pa zašto onda ne stavljati na iskušenja tu 'višu silu'? Zašto ne testirati čvrstoću tog sustava koji ima konce svega, pa i onoga izvan naših granica shvaćanja, u svojim rukama?

Opet mi je ušla u sobu sa svojim cmizdravim glasom kao neka jadicica i nastavila me moljakati da se spustim u dnevni boravak i proslavim svoj rođendan s njom i nekim ljudima koje je ona pozvala. U glavi mi je bila scena u kojoj se dižem sa stolice, hvatam je za vrat i u ritmu njenog neartikuliranog vrištanja guram niz skale u sigurnu smrt. Smirio sam svoje 'psihotične' misli, kako ih zovu, i hladno joj odgovorio da imam posla i da se okrene i ode.

Susreli su nam se pogledi i vidio sam tugu koja ju je preplavila. Vidio sam svaku preranu boru na njenom trideset sedmogodišnjem licu i osjetio nešto između gađenja i žalosti. Bila je samohrana majka već od samog začeca i trudila se odgojiti me po nekim svojim načelima i vjеровanjima, što je bilo nemoguće od samog početka, ali barem mi je uvijek financijski udovoljavala kako god je znala. Neću ni pokušati sakriti zadovoljstvo svojom životnom situacijom koja mi je otvarala vrata u osobni prostor i mir što je neophodno za konstruktivan rad i napredak.

Ona je otišla iz sobe, a ja u podrum naše kuće. Uslijedilo je višesatno testiranje i usklađivanje svega potrebnog za moje putovanje.

A onda olakšanje. Konačno mogu krenuti.

Bio je to neopisiv osjećaj. Kao da se rađam i umirem odjednom. Trajao je

nevjerojatno kratko i u meni je ostavio osjećaj kao da sam danima ležao na cesti dok su me auti neprekidno gazili. Ali opet, bilo je u tom osjećaju i nešto dobro. Spoznaja posjedovanja moći za nečim tako apstraktnim i nevjerojatnim. Realizirana teorija. Čudno je koliko puno čovjek zapravo ne vidi, a može vidjeti. Koliko nezna a kadar je znati. Jedan trenutak, jedan osjećaj, jedna svijest pretočeni u beskonačnost akromatskih boja. Iako ih nisam tako doživljavao tada, u tom intervalu vremena praktatkom da se opiše riječju. Boje sam osjećao, a vid i osjetila uopće, prestala su funkcionirati. Nije bilo prostora ni svega onoga što opisuje materijalni svijet. Pretpostavljam da sam doživio Vrijeme. Čisto, netaknuto Vrijeme.

Bol. U svakoj čestici mog bića neizdrživa bol. Probudio sam se na vlažnom podu i osjetio miris plijesni u zraku. Voda je negdje kapala, a ja se nisam mogao maknuti. U meni je prevladavala dezorjentiranost i nemoć. Nemoć. Odzvanjala mi je u glavi i bolila više od svega fizičkog. Trebalo mi je dosta vremena da se konačno dignem s poda i da mi se razbistri vid. Bilo je mračno i vruće. Sjetio sam se svog savršeno urednog podruma u kojem je bio sadržan cijeli moj život. Prošla me jeza i počela hvatati klaustrofobija. Napamet sam pronašao izlaz kroz hrpu neuredno odbačenih stvari. Pažljivo sam otvorio vrata i osluškiavao još neko vrijeme. Ugašena svijetla i tišina. Osjetio sam se sigurno i polako izašao iz podruma. Nije bilo nikoga. Još uvijek nesigurnog koraka, oteturao sam do kuhinje. Sve je izgledalo toliko drugačije. Na zidnom satu vidio sam da je 23:25. Potražio sam kalendar i shvatio da je 2.7.1991. Sve je teklo savršeno po planu. Tiho sam izašao iz kuće nasmeješivši se što sam vrata otključao svojim ključem iz 2010.

Ne brinite, mislio sam na sve.

U zraku je bila vlaga i bilo je užasno vruće. Nisam gubio vrijeme. Prvi čovjek koji je naišao pokazao mi je put do kluba 'Vremenski putnici'. Naravno, prije putovanja sam se raspitao o svemu vezano uz upoznavanje moje majke i oca. Naivno je mislila da se konačno interesiram za njenu, a i moju prošlost. Prikazala je sve to na tako romantičan način, da su bili 'soulmates' i da su se u hrpi odmah prepoznali, kao da se znaju oduvijek i to je bilo dovoljno. "Mislili su provest život zajedno." A u biti je bila samo pijana osamnaestogodišnjakinja željna društva. Nisam se puno zamarao time.

Ušao sam u prenatrpani zadimljeni diskoteka s lošom glazbom i osvjetljenjem. Ljudi su me gurali i srce mi je ubrzano tuklo. Užurbano sam je tražio pogledom. Stiskao sam šake i zube i trudio se disati. Bio sam tako umoran i od putovanja i od svega. Kad sam je konačno našao bila je pripita i hihotala se s prijateljicama za šankom. Stajao sam malo dalje i gledao prema njoj razmišljajući kako da joj pridem. Gadila mi se ideja o takvoj ženskoj koja zamahuje dugom valovitom kosom i otkriva previše tijela, flertajući sa svakim muškim koji joj pride. Ali ipak, bilo je u njoj nešto privlačno. Nešto na što bi svatko nasjeo, pa možda i ja sam u nekim drugim okolnostima. Iako o ženama općenito nisam ni razmišljao, da budem iskren.

Iz misli me trznuo njen poziv da im se pridružim. Sjeo sam kraj njih, upoznali smo se, one su popile po još nekoliko pića i onda me odvušla na plesni podij. Bio sam užasno nespretna, a ona užasno pijana. Konačno smo izašli van na zrak i u šetnju da se, kao, otrijezni. Bilo je nevjerojatno lako nositi se s njom. Opčarao sam je u par koraka nekim svojim usputnim razmišljanjima i znanjima i vidio sjaj u njenim telećim očima dok me zadihljeno slušala. Činila mi se glupasta i to me vratilo u njenu drugu prošlost, tj. sadašnjost i po neznam koji put sam se zapitao tko mi je otac, ako mi je ovo majka. Začudujuće malo joj je trebalo da mi kaže kako je sama u kući i pita da dođem s njom.

Znate i sami već kako su se stvari dalje odvijale.

I odjednom kraj. Stajao sam još malo nad njom zatim legao kraj nje. Lijepo sam se osjećao i srce mi je brzo lupalo. Istovremeno sam gubio dah i tonuo u nekakav čudan san. Ali pre realno je sve ovo. Nekako maglovito i lijepo i mekano i toplo. Propadao sam kroz svijet, kroz vrijeme, kroz život. Tonuo kroz razine postojanja i gubio se u njima...

***

Hladno mi je i tresem se. Još me progone ona izobličena lica s ulice malo-prije i užasni snovi koji me čekaju. Cijeli život mi je de ja vu. Guta me krevet, a panika i konstantno budna svijest mi pretvaraju mozak u kašu. Znam. Sve znam.

Uskoro će moj 18. rođendan, a osjećam se kao umorni starac. Kao da živim već stotinama godina. Bojim se zvukova oko sebe i prijetećeg svijeta koji me okružuje i sužava se prema meni. Prošlo je 5 minuta, a kao da su prošli sati. Guta me vrijeme.

Kad je sve ovo počelo? Kako? Zašto? Sijećam se svega što se događa. Trudim se duboko disati. Tek mi je 17 godina! Nemogu odustati! Ne smijem! Želim živjeti!

Znam da ovo nije moj život. Ovo je loša repriza prošlosti koja će se tek dogoditi po tko zna koji put. Pritišće me teret svega što nebih trebao znati. Sve čega nebih trebao biti svjestan. Znam kako putovati kroz vrijeme. Jer sam već putovao. Možda jednom. Možda puno puta. Oduvijek me zanimala kvantna fizika i tako sam je lako shvaćao jer sam sve to već odavno znao. Tko zna koliko godina. Više nisam mogao uhvatiti svoj odraz u zrcalu i prepoznati se.

Sve je ovo varka i obična virtualna stvarnost projecirana u beskonačnost. Odavno sam prestao razlikovati prošlost, sadašnjost i budućnost. Spojile su se u ljigavu masu koja neprestalno mijenja oblik i otkriva mi sve već otkriveno.

Svaki dan nova stara sjećanja.

Sada, za svoj 18. rođendan, nakon toliko razmišljanja i shvaćanja, sijećam se svega. Cijelog puta koji trebam proći da bih ostao živ. Koja jebena ironija. Moram umrijeti da bih živio i živjeti da bih opet umro da bih mogao nastaviti sa životom. I tako u krug. Shvatio sam deformaciju svog putovanja i nisam se mogao nositi s tim. Nikada neću znati kako je to imati 19 godina. Ili 20, 50! Bar 18 godina i jedan dan.

Danas se moram vratiti na početak da bih se ponovo rodio. Danas. Moram se vratiti i spavati s vlastitom majkom da bi me ona uopće rodila i da zatvorim taj krug koji se stalno ponavlja.

A deformacija mog putovanja kroz vrijeme? Svaki put kada se vratim u '91. i kad spavam sa svojom majkom, ja, onaj netjelesni dio mene; duh, duša ili kako god hoćete, se opet vrata u nju. I nakon 9 mjeseci, ja se rodim. Opet. Ali putovanjem moja svijest sve više jača i sve je otpornija na zaborav i na reset ponovnog rođenja, a teret istine i spoznaja postaju sve teži.

Ponekad se pitam jesam li uopće ikada postojao u stvarnosti, u nekom paralelnom svemiru u kojem nisam vlastiti otac.

Došla mi je u sobu, tugaljivo me zvala da proslavim svoj rođendan s njom i nekim ljudima koje je ona zvala, kad ja i tako nisam imao nikoga. Ja sam je 'opet' odbio i ona je 'opet' izašla iz sobe nestretna.

Sve je već bilo sređeno. Navečer sam se spustio u podrum i vratio se u vremenu ostavljajući za sobom još jednog sebe kojeg više nema i još jednu paralelu svemira i vremena u koju se neću vratiti.

Buđenje na podu i već poznata bol. Nasilno se pridignem, slab i jadan. Relativno se sabere, nesigurno požurim prema vratima kroz mrak, rušeći nered pred sobom. Sve tako iskonski i nagonski. Izađem iz, podruma, iz te proklete kuće. Žurim kroz mračne ulice i tako se bojim. Progone me neonske lampe i duhovi vremena. Dođem pred diskoPartizani i zastanem na tren. Sredim se koliko mogu i uđem. Gledam ljude kao da su zastali u tom vremenu, u tom disku, zauvijek, a ja se vraćam na to isto mjesto svakih 18 godina.

Progurao sam se kroz gužvu i prišao svojoj majci. Pogledala me polupijanim očima i koketno mi se smješila. Iz nje je isijavala takva bezbrižnost u moru mog ludila i bilo mi je žao. Al eto, što se mora, mora se. Počeli smo pričati o nekim ispraznim stvarima i brzo je pala na mene. Nisam bio šarmer, bilo mi je teško truditi se biti miran i cool kad sam u sebi gorio. Neznam zašto mi je bilo tako lako s njom. Valjda jer sam bio drugačiji, za nju misteriozan. Kao da nisam sa ovoga svijeta.

Povukla me da odemo plesati, ali sam je zaustavio i predložio joj šetnju. S osmjehom je prihvaćala sve što sam govorio i radio. Nisam mogao analizirati i razmišljati o svemu što se događalo iako mi je to u krvi. Bilo mi je previše.

Sve se odвило po planu, inercijom. Nisam razmišljao. Samo sam preživljavao.

***

Subota ujutro. Moje izmorene tamne oči buljile su u prazno. U daljinu načrčkanu iza mog prozora. Svo znanje, sva svijest koja je tu od samog početka; mogućnost putovanja kroz vrijeme i sva lažna prednost koju sam imao u odnosu na druge-sve je to sada tako malo i tužno. Moja psiha je bila kao ranjena životinja. Pogled koji je izgubio oštrinu umoran od svega. Očajno, zakržljalo beživotno tijelo s kojim nisam mogao pobjeći nigdje. Čak ni u san.

Bio sam izmučen i razočaran.

Izgubio sam u igri sa sudbinom. Sa 'višom silom' za koju smo svi mi samo obične marionete, a ja sam naivno pomislio da sam netko i nešto i da se mogu igrati s tim. Sada znam. Sada sam stotinama godina pametniji i mudriji i vidim sve i osjećam.

Pitam se koliko sam zapravo svojih života i putovanja potrošio uzalud i na koliko paralelnih života utjecao da bih došao od ovoga.

Na početak.

Danas mi je 18. rođendan, iako sam star i umoran iznutra. Danas ne putujem natrag. Prekidam začarani krug.

Ušla je u sobu trudeći se biti vesela dok su joj se ispod površine miješale tuga i zabrinutost.

Proveli smo popodne s nekim ljudima koje je pozvala i nije mi bilo teško. Htio sam joj se odužiti. Nisam mogao, znam. Nije bilo načina da učinim išta što bi se moglo mjeriti s tim koliko sam mnogo vremenskih putnika-svojih kopija ubio i njenih paralelnih života uništio, samo da bih spoznao sebe!

Ali da, ponekad je u meni znalo zatitrati nešto slično nadi; nekakvo pitanje postoji li uopće ta mikroskopski mala šansa da se ovako sve vratiti originalu (ako taj uopće i postoji) u kojemu ja nisam sam svoj vlastiti otac...?

Alma Štrkljević, 4. Foto SFera, fotografija

---

mentorica: prof. Svjetlana Paligorić Miše

NAGRADE

"Zlatni objektiv":

Alma Štrkljević

1. nagrada za temu "Lice"

"Europa u školi 2010":

Andrea Kaštelan

2. mjesto za likovni rad

Andela Galić

3. mjesto za likovni rad

Sfera:

po ocjeni žirija -
van konkurencije!

Branimir Asanović

Ivona Mihajlović

Tea Filipović

Božena Barać

Petra Orlić

Andela Galić

Alma Štrkljević

Darja Ikica

Viktorija Novak

Ivana Mihajlović

Josip Šurlin

Tin Listeš

Natječaj o preventivnim programima Agencije za odgoj i obrazovanje:

Ina Buha

1. mjesto za rad o navijačkim skupinama

Projekt "Ljudska prava"

Vladinog ureda za ljudska prava, priznanja dobili:

Darja Ikica

Ela Gašperov

Vilma Benković

Denis Vitaljić

Maša Borović

Natječaj na temu "Ulica"

Međunarodnog festivala

aktivističke poezije Art Attack:

Roko Birimiša s tri fotografije

sudjeluje na izložbi o problemima beskućnika

Muzej Grada Splita, na izložbi

o Vidu Morpurgu prikazat će

istoimeni dokumentarac

Kaje Raca Rošin,

i Enise Talić

Cover za glazbeni CD

udruge "Srce":

Ela Gašperov

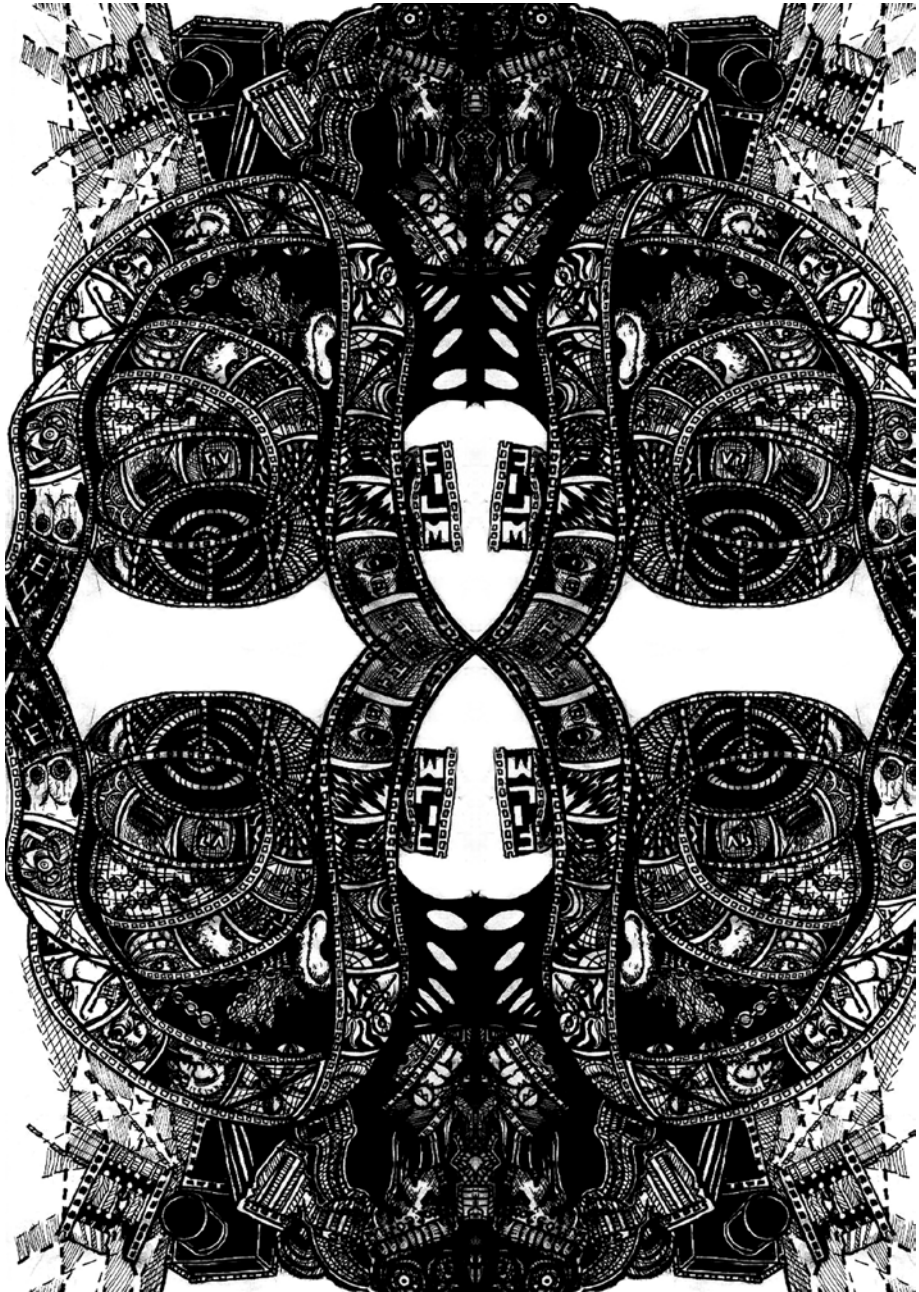
GALERIJA

Alma Štrkljević, 4. Foto *Autoportret, fotografija*

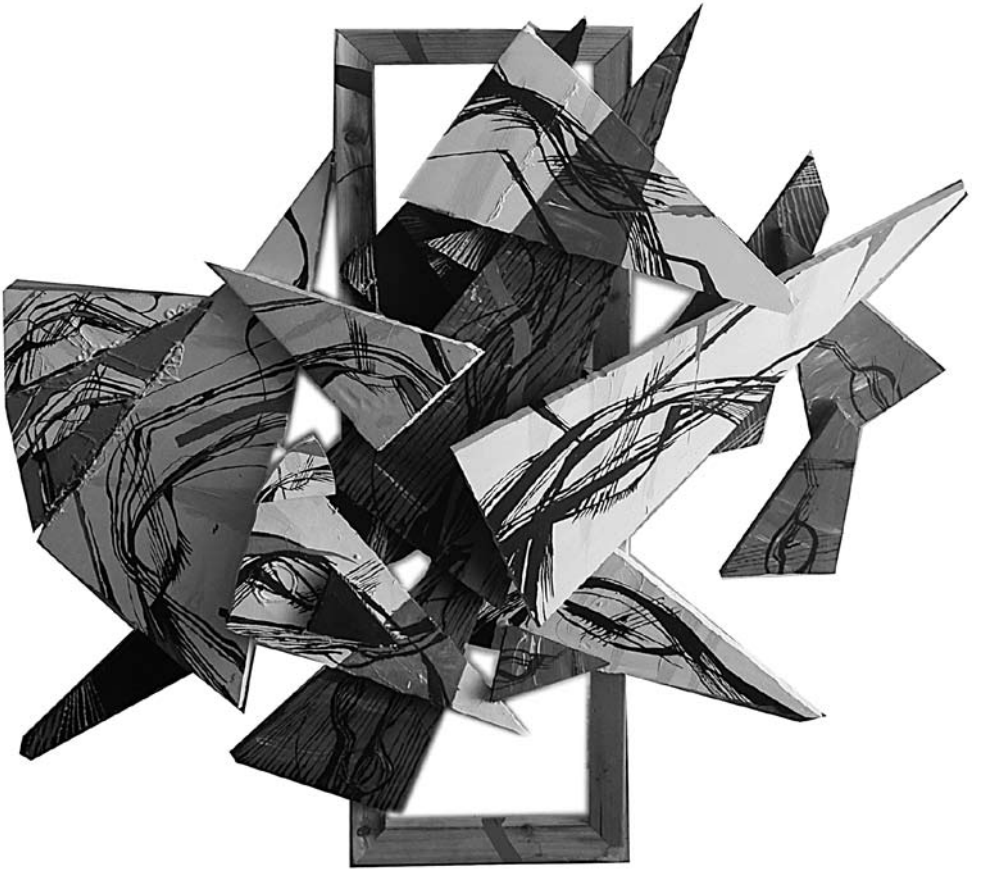
-----
mentorica: prof. Željka Milošević Paro

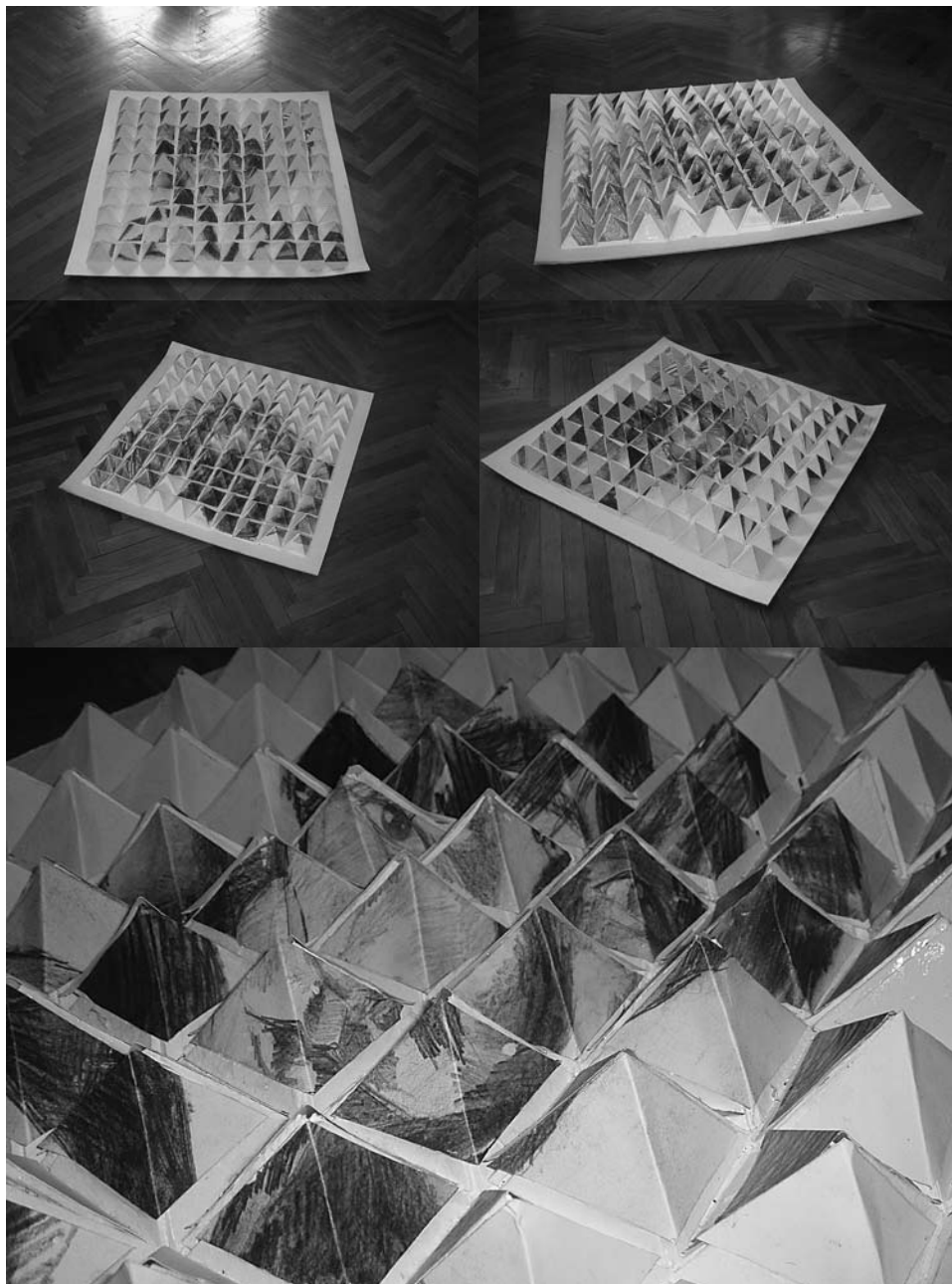

Ivona Mihajlović, 4. Grafika *Film*, računalno obraden crtež

mentorica: prof. Rafaela Dražić

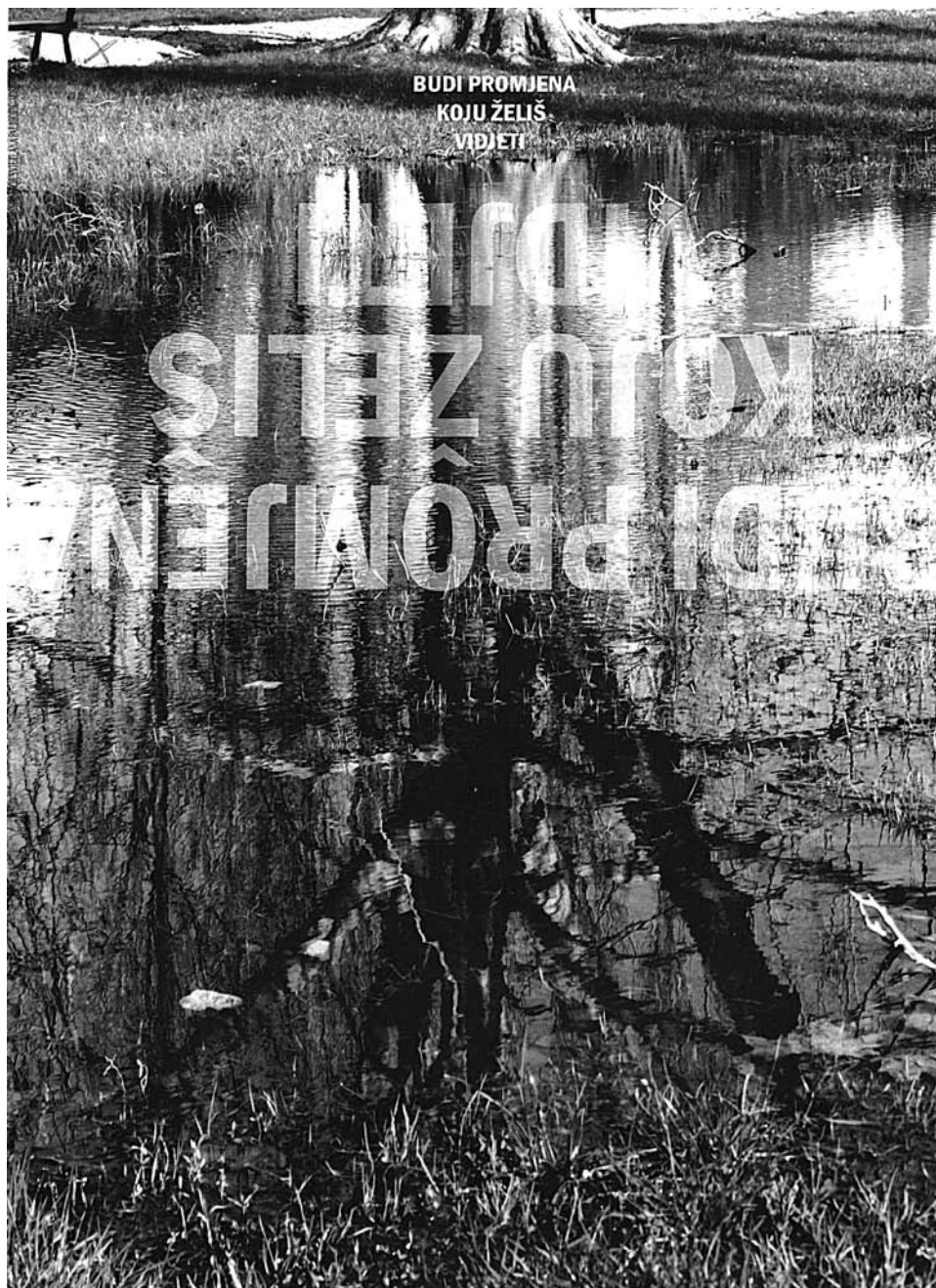

Katarina Poklepović, 4. Kiparstvo *Shiva (kaleidoskop)*, instalacija
-----
mentorica: prof. Hana Letica

Ivana Miolin, 3. Grafika *Portret (kaleidoskop)*, instalacija

mentor: prof. Nikola Skokandić

Andrea Kaštelan, 4. Foto Europa u školi 2010., plakat

mentorica: prof. Svjetlana Paligorić Miše

ABCDEFGHI
HIJKLMN
OPQRSTU
VWXYZ

ABCDEFGHI
HIJKLM
MNOPQ
RSTUV
WXYZ

ABCDEFGHI
HIJKLM
MNOPQR
STUVWX
YZ

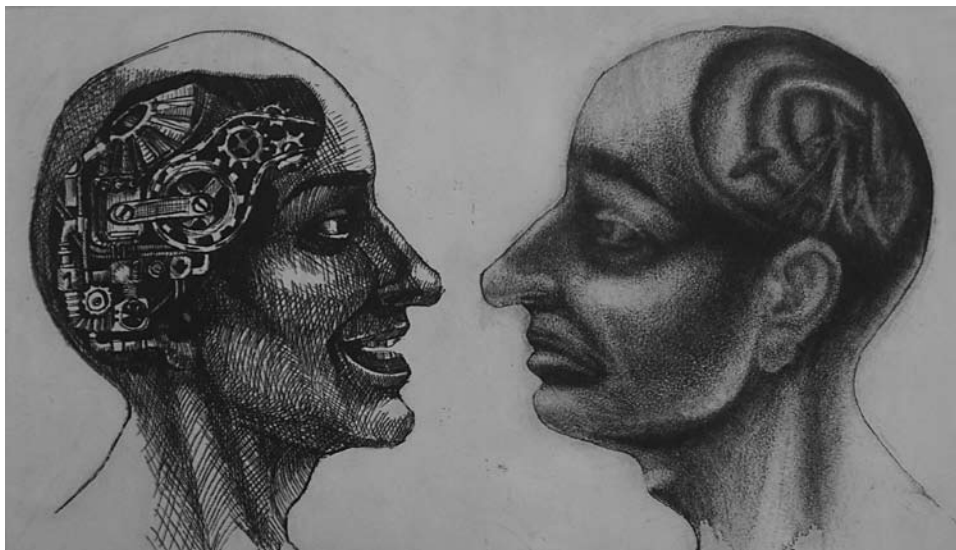
Tin Listeš, Vini Mihanović, Branimir Asanović 4. Grafika

Od fotografije do tipografije, mentorica: prof. Rafaela Dražić

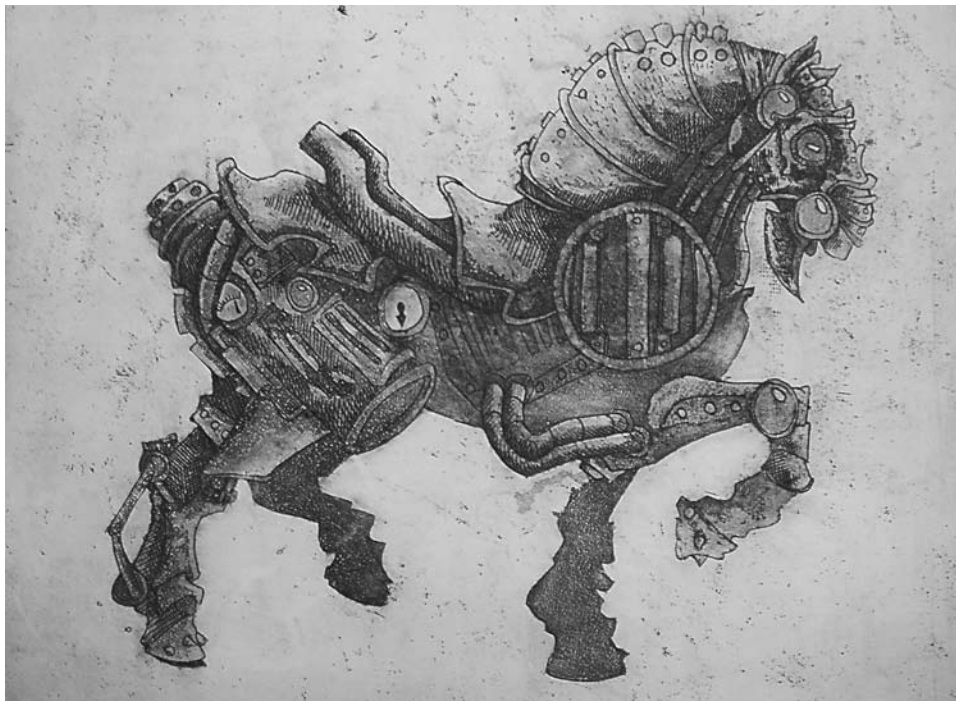
Vice Viktor Šakić, 4. Slikarstvo *Portret*

-----
mentor: prof. Kristijan Falak

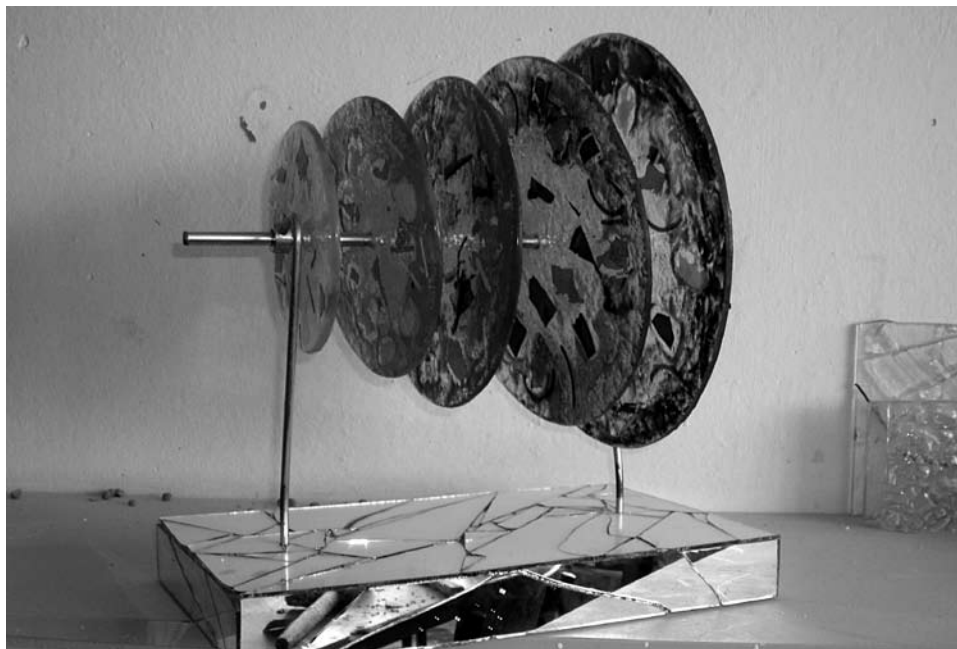
Kaja Raca Rošin, 4. Grafike *Portret*

mentor: prof. Nikola Skokandić

Nikola Vučković, 4. Grafike *Konj*

mentor: prof. Nikola Skokandić

Anđela Čipčić, 4. Kiparstvo *Kaleidoskop*, taljeno staklo

mentorica: prof. Julijana Voloder

---

4. Kiparstvo Patinirani gips s pozlatom

mentorica: prof. Julijana Voloder

Duje Matetić, 3. Kiparstvo *Miljenko Smoje*

mentorica: prof. Julijana Voloder

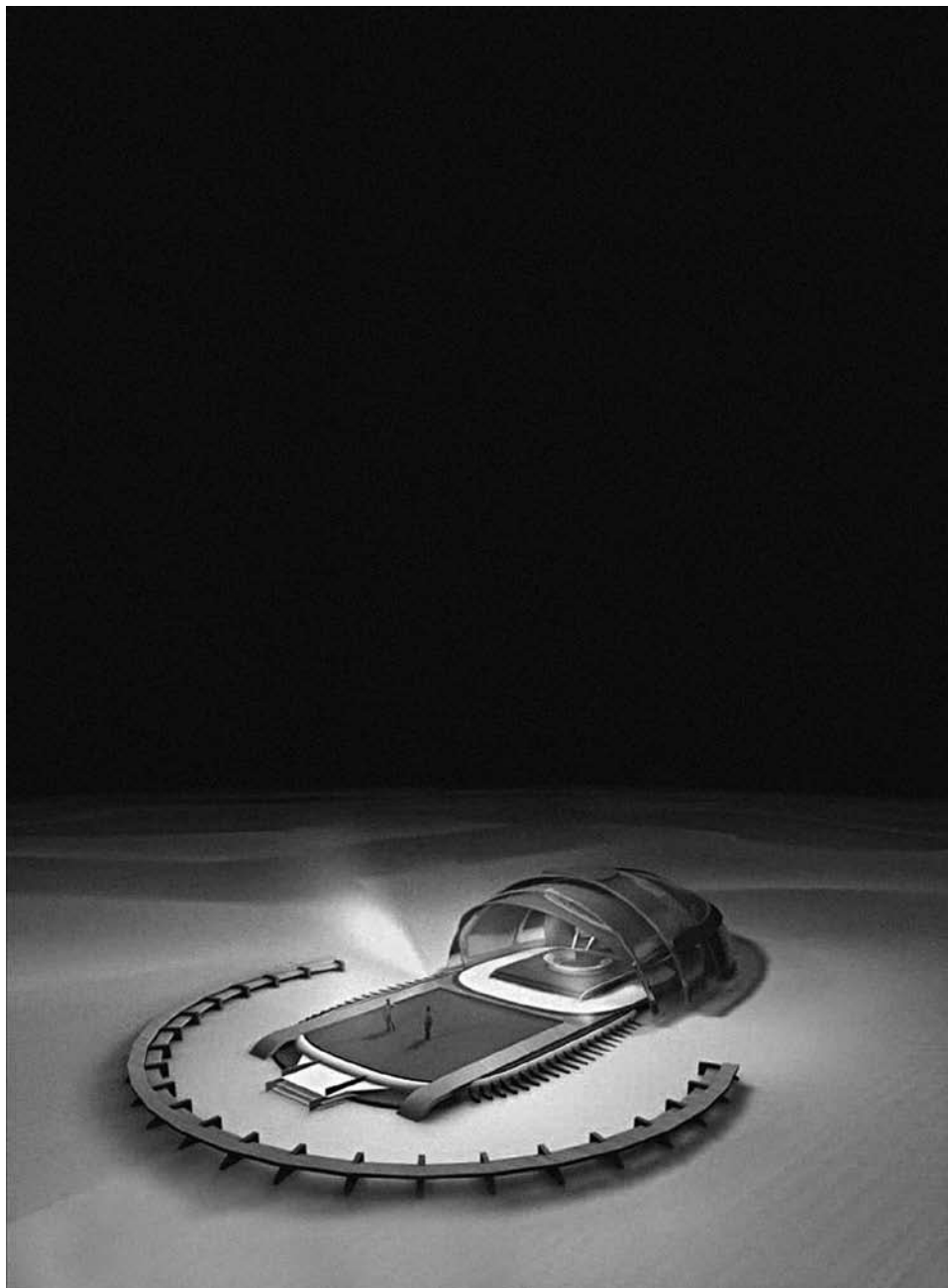
Tea Periša, 4. Industrija *Zidna dekoracija, keramika*

-----
mentor: prof. Miroslav Radeljak

Denis Vitaljić, 4. Industrija *Rasvjetno tijelo, keramika*

-----
mentor: prof. Miroslav Radeljak

Edo Murtić, 4. Industrija *Open Air Theater*, 3D

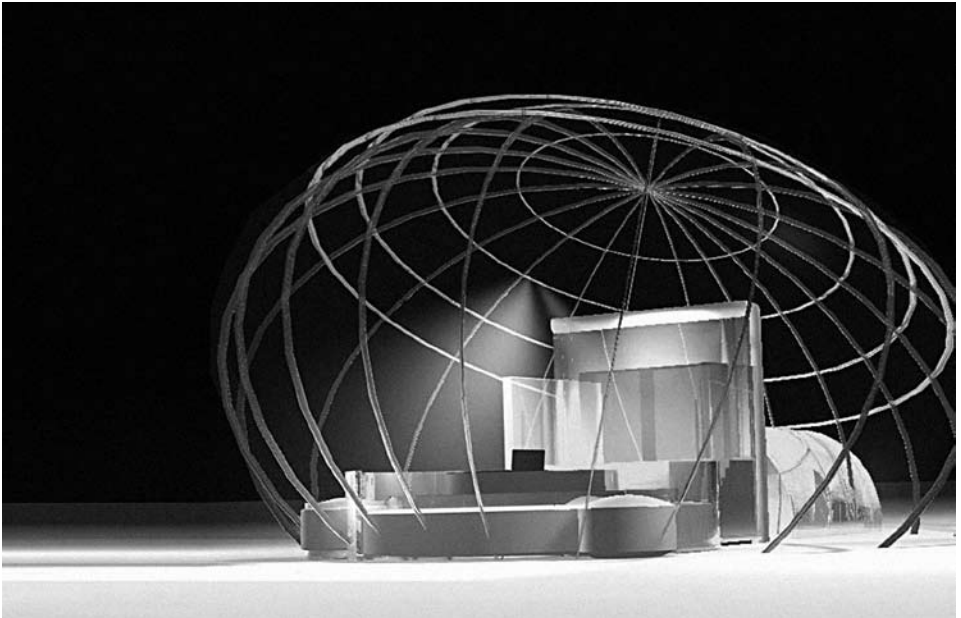
mentor: prof. Branko Šegvić

Denis Vitaljić, 4. Industrija *Opera House 'Meduza', 3D*

mentor: prof. Branko Šegvić

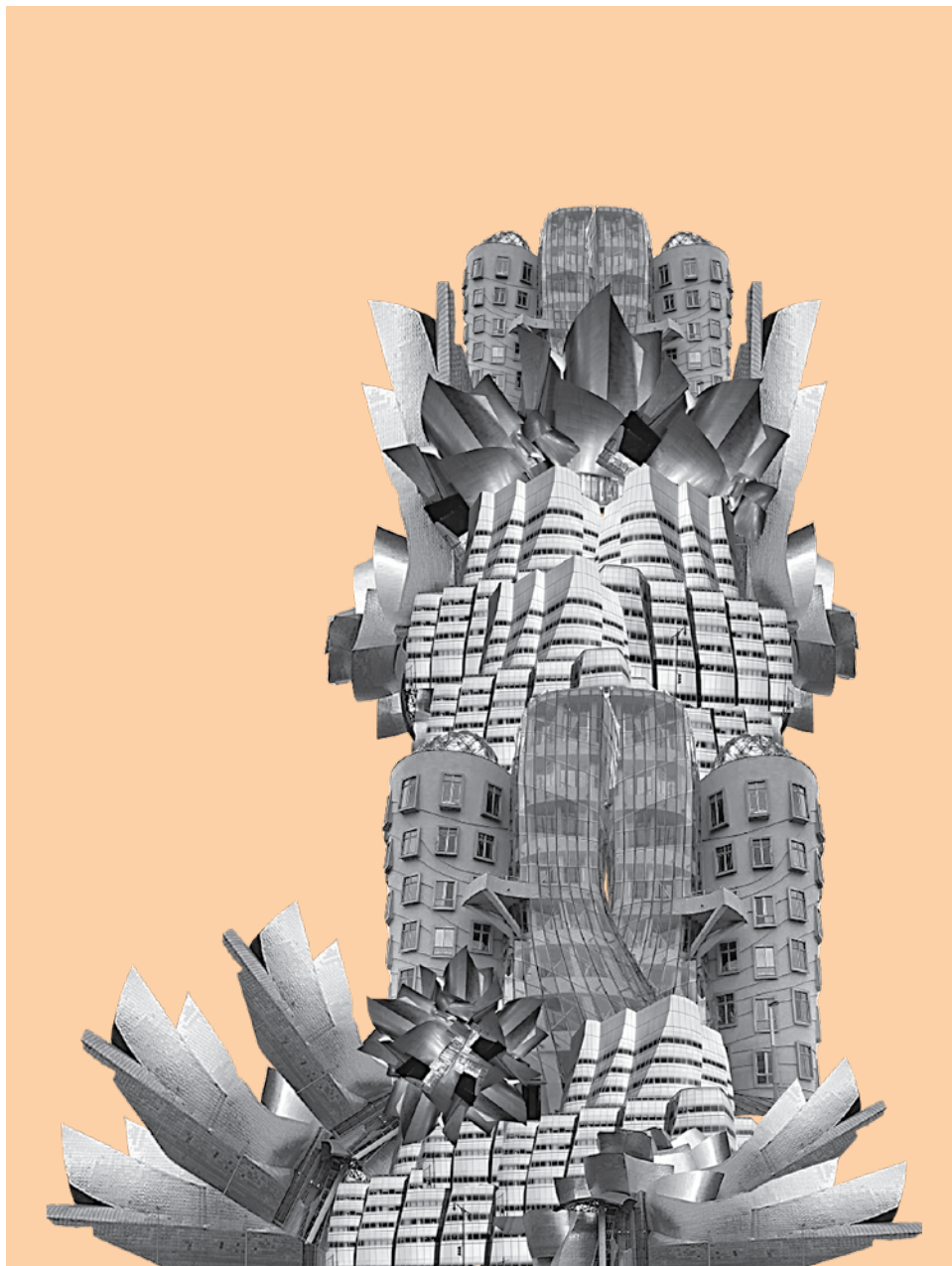

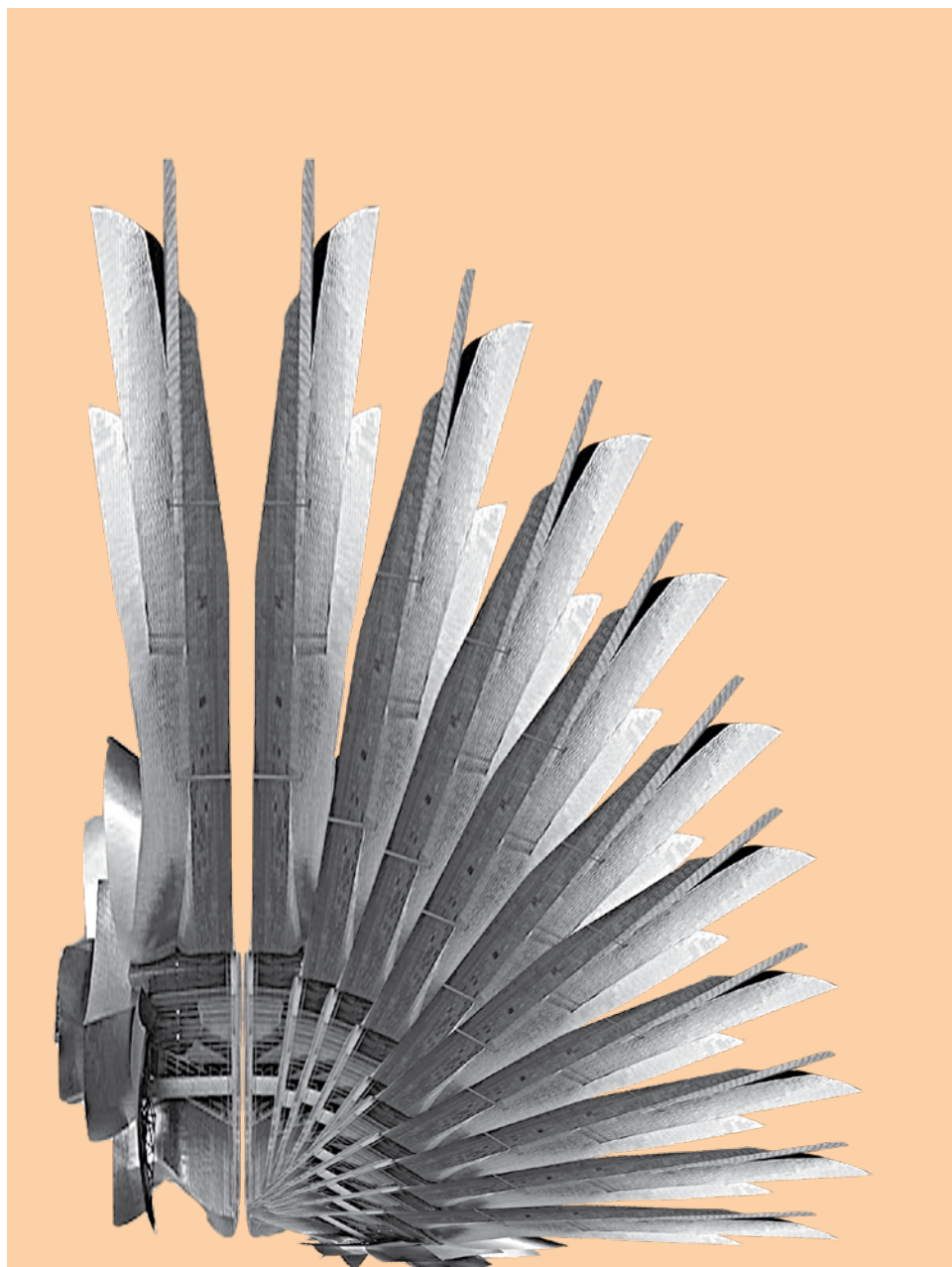
Petra Mladin, 4. Industrija *DJ Scenography, 3D*

mentor: prof. Branko Šegvić

Matea Erceg, 3. Industrija kompozicije 3D elemenata, računalo
-----
mentorica: prof. Rafaela Dražić

Nera Granić, 3. Grafika računalo obrađeni crteži

-----
mentorica: prof. Rafaela Dražić

Ivica Jakovljević, 3. Kiparstvo *Miles Davis*, vektorski računalni crtež
mentorica: prof. Rafaela Dražić

STRIP

Daniela Šošić
u Manga Creatoru

MALA LJUBAVNA NEZGODA

3

4

5

6

ART LIST br. 34

urednica:

Hana Letica, prof.

dizajn:

Rafaela Dražić, prof.

www.rafaeladrazic.net

izdavač:

Škola likovnih umjetnosti Split

Fausta Vrančića 17

021/467-177

za izdavača:

Mladen Bilankov, prof.

Rješenjem Ministarstva prosvjete i sporta

br.532-03-1/7-94-2 od 31. listopada 1994.

godine Art List je oslobođen plaćanja

poreza na promet

www.umjetnicka.com